

Esoterische Kring 1981-1982
Nummer 7, 10 mei 1982

KOSMISCHE INVLOEDEN

Inleiding

Ik heb weer het gebruikelijke en wat ondankbare deel aan deze avond. We hebben een gastspreker, dat zal u bekend zijn. In dit geval iemand uit China, ongeveer 1450, Van beroep krijgsman, dichter, filosoof. Hij heeft zich ook in vele andere "sporten" bekwaamd. Op dit ogenblik is hij hoofdzakelijk bezig met de kracht van bepaalde achtergronden, bepaalde emoties. Sfeer: grens van het witte licht.

Alles bij elkaar iemand die op dit ogenblik misschien meer kan vertellen dan ik. Want wij zitten nu met het uitwerken van alle invloeden die zijn afgelezen op de Wessac. Dat is nogal een verwarrend geheel geweest, ik kan niet anders zeggen.

Er zijn zeer tegenstrijdige invloeden aan het werk. We hebben wit licht. We krijgen het gouden licht, dat weet u waarschijnlijk. Over een paar dagen begint dat goed en dan loopt dat ongeveer 2¹/₂ maand. Energie en dergelijke zal er genoeg zijn. Dus wat dat betreft zit u wel goed.

De moeilijkheid is dat je niet in staat bent om bepaalde mystieke invloeden af te wegen én die energie én de witte lichtflitsen die er komen en dan bovendien nog een zeer sterke geloofsinvloed, die volgens ons nogal emotionele achtergronden heeft. Het zal ongetwijfeld bij de Broederschap wel allemaal uitgezocht worden. Ik zou u graag een verslag er van geven maar ik kan het eenvoudig niet. Het is te moeilijk om al deze krachten en invloeden zodanig tegen elkaar af te wegen – zonder dat je zeer deskundig bent – dat je daaruit de nodige conclusies kunt trekken.

Ik voor mij heb bijvoorbeeld het gevoel, dat er over ongeveer een maand op aarde nogal wat vrede koorts maar dat dat van tamelijk korte duur zal zijn. Iedereen bekijkt het op zijn manier. Voor mij is het heel erg belangrijk en voor u misschien ook wel, dat er langzaam maar zeker in ieder geval heel veel zaken duidelijk gaan worden. Ik heb het gevoel' dat heel wat tot nu toe bemantelde en geheim gehouden zaken in de openbaarheid komen. Ik geloof dat dat erg belangrijk is.

Een mens kan nu wel leven met de hoogste geestelijke waarden en geestelijke krachtens maar hij is toch onderworpen aan de feiten van zijn eigen wereld. Als je de feiten niet kent en je kunt ze niet goed interpreteren, dan zou je volgens mij zelfs ook geestelijk hier en daar nog wel een storinkje weg kunnen krijgen,

Wat de politiek betreft, wat moeten we daarvan zeggen. Politiek niet te overzien om de doodeenvoudige reden, dat zij draait om een mengsel van zelfbedrog, intrige en pogingen de feiten aan te passen aan de theorie. En daar kun je ook weinig conclusies uit trekken dacht ik.

Kerkelijk schijnen er een paar heel eigenaardige gebeurtenissen op komst te zijn. Ik heb het gevoel, dat zowel in een Islamitisch gebied als ook zeer waarschijnlijk in Europa en mogelijk in Italië, ofschoon ik dat betwijfel, leidende personen van bepaalde toch we wereldgodsdiensten wederom een grote schok krijgen. Of dat goed is weet ik niet.

Wat wij in deze tijd op aarde nodig hebben is geloof ik in de eerste plaats een beetje innerlijke rust, een beetje zekerheid. Die zekerheid kun je zeker niet ontleen aan de omstandigheden om je heen, want die zijn voortdurend verwarrender. Je zult dus je zekerheden in jezelf moeten vinden. Daarbij zal elke mens wel uitgaan van een bepaalde stelling, een bepaald geloof, van bepaalde belevingen. Maar wanneer ik nu eens gewoon zomaar zou vertellen, dat de laatste tijd in verhouding een heel groot aantal mensen eigenlijk weer een nieuwe graad behaald hebben, dat ze verder zijn gekomen op de wegen van het licht, dan zult u misschien u afvragen wanneer de wereld daar eindelijk iets van merkt

Kijk, dat zijn verborgen invloeden. Maar die verborgen invloeden zijn volgens mij heel erg sterk en ze moeten indirect grote invloed hebben op een ommekeer in het denken van veel mensen; een ommekeer ook in het beleven van velen.

Zoek je naar een geestelijke waarde, een zuiver geestelijke waarde op dit ogenblik, dan kan ik alleen maar zeggen, ik heb een aantal manifestaties gezien, die volgens mij beduiden, dat niet alleen de hoogste krachten die de aarde heeft gekend, vanuit de geest zich weer bijzonder sterk zijn gaan bezighouden met het gebeuren op aarde, maar dat er bovendien onbekende krachten bij ingeschakeld worden.

Wat dat voor krachten zijn? In ieder geval krachten van licht, dacht ik. Ik heb daar wat stralen gezien van zilver, zilver-blauw en staal-blauws die mij toch doen veronderstellen, dat die hoogste krachten eigenlijk een afbuiging zijn die ergens uit het witte licht voortkomt.

Met zo'n grote invloed; met zo'n grote werking kun je als eenling verder weinig doen. Je kunt alleen zeggen: ik probeer het in mijzelf te beleven. Ik probeer vanuit mijzelf met die dingen verder te gaan. Wanneer ik in mijzelf voel, dat er een bepaalde kracht of een bepaald licht met mij is moet ik ook proberen er wat mee te doen. Voor de rest moet ik afwachten.

Op het ogenblik is de wereld vol eigenaardige verschijningen en verschijnselen. Ook dat behoeft u niet te verbazen. De invloeden afschattende neem ik aan, dat dat zelfs gedurende enkele maanden nog toe zal nemen. Wanneer u een keer iets helderziende waarneemt en het interesseert u, of u weet niet wat het betekent, dan moet u rustig verder gaan Maar wanneer het iets is waardoor u ineens op een idee komt, zorg dan dat u dat idee vast houdt. Want er wordt op het ogenblik vanuit de sferen – en helaas niet alleen maar vanuit de zuiver lichtende sferen – bijzonder sterk ingewerkt op deze wereld. Dat zal ongetwijfeld in allerlei verschijnselen, verschijningen, dromen en dergelijken tot uiting gaan komen.

Mensen die daarmee geconfronteerd worden zullen zich heel vaak afvragen, wat moet ik daarmee? Als u dat niet weet laat u het rustig voor wat het is. Weet u, als u niet weet hoe u met een bom moet omgaan en u ziet dat ding liggen, dan blijft u er af. Dat is heel logisch.

Eveneens zo wanneer u met een geestelijke kracht of een geestelijk openbaring te maken krijgt en u weet niet wat u er mee aan moet, laat het dan in hemelsnaam liggen. Dan is het niet voor u bestemd. Voor wie het dan wel bestemd is kan niemand u zeggen. Misschien is het iemand van wie u denkt, dat hij heel erg onbewust is. Of misschien is het iemand van wie u aanneemt, dat hij nog doolt in het duister en die juist met die kracht iets moet gaan doen.

Als ik het zo bekijk ben ik werkelijk nog een beetje van de kook. Ik zit er zo uitvoerig over te praten terwijl ik zeg, dat ik er niets over kan zeggen! Dat is eigenlijk een goed gebruik in bepaalde andere kringen: veel praten zonder iets te zeggen. Maar ik zou dat niet moeten doen. Uiteindelijk komt het ogenblik vanzelf wel, dat de deskundigen alles bij elkaar hebben gegaard en dat ook de Orde komt met zijn uitvoerige verslag en boodschap. Dat is elk jaar hetzelfde.

Het is alleen zo, dat iets in je gevoel je soms grijpt, je weet eigenlijk niet wat het is. Soms is er iets wat ineens heel diep van binnen aanspreekt en dan probeer je dat wel te vertalen in de termen van je eigen tijd in je eigen wereld, maar eigenlijk voel je zelf wel aan dat het niet helemaal zuiver zit. Er zijn ergens hiaten, ergens klept er iets niet.

Aan de andere kant voel je in jezelf dat je er mee verder moet gaan en dan ga je door, al weet je misschien niet eens helemaal hoe. Dan zul je vanzelf wel de nodige aanwijzingen vinden. Dan zijn er de gebeurtenissen die je toch brengen op het pad waarop je zijn moet. Daarvan ben ik overtuigd.

Wij zijn natuurlijk allemaal erg filosofisch. Tenminste dat denken we graag. We houden ons bezig met onze eigen invloeden en ons eigen denken en zeggen tegen onszelf; ja, maar we zijn toch eigenlijk wel een beetje verlicht en erg vroom. Een ander denkt misschien: ach, wat een rund.

Wat wij zijn kunnen we alleen diep vanuit onszelf waarmaken. En dat gevoel, dat wij in onszelf hebben heeft er iets mee te maken. Ik denk, dat heel veel mensen in deze tijd ineens die stuwkracht ervaren, er moet iets gaan gebeuren. Ze hebben er misschien een heel andere vorm aan willen geven, maar plotseling kan het niet anders meer. Dan moet het zo zijn.

Het klinkt erg vaag. Maar hoe kan ik het duidelijker zeggen? De eeuwigheid is op het ogenblik heel dicht bij de aarde. En dan niet in die zin dat de aarde binnenkort opgaat in de eeuwigheid, want daar zit ze al in. Maar het tijdloze schijnt zo'n klein stapje verwijderd van alles wat in tijdsbesef en in vormbesef leeft, dat je je soms wel eens afvraagt: hoe komt het, dat we het eigenlijk toch nog niet kunnen verwerken, dat wij er niet mee verder kunnen?

Want er is een kosmos, dat weten we allemaal; de mooie theorie van een kosmos vol verschillende werelden en verschillende dromen, van verschillende angsten en van verschillende verlossingen. Maar dat zijn de schijnbeelden van één werkelijkheid, van één grote kracht en bij die kracht horen wij ergens, daarmee zijn wij verbonden.

Ik denk niet, dat wij er onderuit kunnen zelfs al zouden we het willen. Je kunt wel proberen de andere kant uit te gaan, maar je komt toch op hetzelfde punt uit; het punt dat voor jou bestemd is. En juist omdat die invloed, die werkelijkheid op dit ogenblik zo ontzettend dicht bij deze wereld is gekomen, moet je volgens mij ook als mens er iets van ervaren. Soms is het een soort kregelheid, misschien een leuk, een verstomd staan zonder te weten waarom. Maar het is er wel.

Wanneer die krachten zo spelen als ik dat heb gezien, dan moet bij steeds meer mensen wel iets van de eeuwigheid in hen wakker worden. Het is alleen maar de vraag of ze weten wat ze er mee moeten doen. Als je een bestemming hebt is die bestemming de jouwe, niet die van de wereld. Wanneer je in jezelf die bestemming; die openbaring, dat openplooiën voelt, dan moet je niet vragen: hoe lang heb ik nog te leven, waar gaan we naar toe en wat zal het uiteindelijk betekenen? Dan hebben we alleen nog maar één ding te zeggen: dit is voor mij op dit ogenblik noodzakelijk. Dit is mijn werkelijkheid, dit is mijn waarheid. Die waarheid moet en zal ik beleven.

Het gaat wel eens een keer mis en je maakt natuurlijk wel eens een fout. Maar is dat zo erg? Is het werkelijk erg als je eens een keer een fout maakt? Welnee. Als je niets doet, dan is dat erg. Want je kunt niet blijven staan op één punt. Je moet verder. Elke kosmische ontwikkeling is wat de mens betreft uiteindelijk ook gebaseerd op allerlei onbekende verbindingen je leeft temidden van mensen. Zonder dat je het weet ben je op één of andere manier met hun verbonden. Wie weet hoe veel levens lang al en hoe veel tijden in de sferen misschien. De wisselwerkingen blijven bestaan. De verplichtingen, maar ook de scheidingen blijven bestaan, daar kom je niet onderuit.

Wanneer al die dingen op je inwerken en je bent je er niet van bewust, dan komt opeens de innerlijke onbestemdheid, dan gebeurt er heel veel waarmee je zelf niet helemaal raad weet, want die gebeurtenissen zijn niet logisch. Ze zijn zelfs psychologisch niet verklaarbaar. Ze hangen samen met emoties waarmee je soms eigenlijk geen raad weet. Soms hebben ze zelfs een tijdlang een soort druk op je uitgeoefend tot het lijkt of je ergens door iemand in een pers gezet wordt tot je geen kant meer uit kunt.. Dan heb je ergens het gevoel; ja maar dit is toch waar, dit moet toch gebeuren, dit is toch de essentie.

Ik denk, dat veel mensen op aarde dat ook moeten ervaren. Ik kan mij niet voorstellen, dat dat alleen beperkt blijft tot de sferen. Uitbreken kun je altijd, vanuit het licht naar het duister en vanuit het duister naar het licht. Dat is helemaal niet erg. Maar te beseffen, dat het licht bestaat in het duister en te beseffen, dat duister en licht in feite één en hetzelfde zijn, één vergloeiende werkelijkheid waarachter alleen nog de tijdloosheid overblijft, ja, dat is moeilijk.

Het is een eeuwige strijd tussen gevoelens van bereiking en rechtvaardigheid, van schuld en van onvermogen, die toch samen moeten smelten tot die ene persoonlijkheid, tot die ene kracht. En wanneer de eeuwige zo dicht bij een wereld is kan het haast niet anders of al die factoren beginnen in je te werken. Er gaat iets veranderen in je leven, je weet niet wat. Maar dat zul je wel zien.

Er is geestelijk. iets in je gaande. Je kunt bepaalde dingen niet eens meer verwerken. Je wilt het op een andere manier zien. Je zoekt misschien hopeloos naar die ene filosofie, naar dat ene magische begrip, waarin je plotseling je hele wezen opgelost voelt als deel van een eenheid.

Wanneer dat komt, komt het. Volgens mij moet dat voor heel veel mensen erg dichtbij zijn. En hoe het verder is, wat er zal zijn op de wereld? Misschien dat de Falklands schemerdieven

worden en de Maldiven geen Falklands, misschien dat niemand meer weet wat hij er mee aan moet. Misschien wint de Ayatollah tijdelijk en verliest daarna weer zo veel, dat hij het uiteindelijk jammer vindt zo'n persoverwinning gehaald te hebben. Dit is ook mogelijk.

Misschien zijn er ook wel andere conflicten op het ogenblik, die een eigenaardige kant uitgaan. Maar wat kun je doen? Het enige wat je kunt doen is diep in jezelf graven, doeken naar datgene, wat voor jou harmonie is en die harmonie dan maar volgens de invloeden die je bereiken zo goed modelijk uitstralen en zo goed mogelijk bereiken.,

Vandaag help je een ziel uit de duisternis, morgen inspireer je iemand, overmorgen probeer je kennis over te brengen. Dan sluimer je we even in en je wordt verfrist wakker doordat je ergens het gevoel hebt een weten verkregen te hebben en je weet niet eens wat je er mee moet doen. Dat is echt de tendens van deze tijd.

Ik leid mijn gastspreker niet bepaald goed in. Ik probeer eigenlijk alleen maar dingen te zeggen, die mij op het ogenblik interesseren en beroeren. Maar waarom ook niet? Laat een gastspreker ook een keer voor zichzelf opkomen nietwaar? Dat is helemaal niet erg. Dat kunnen ze meestal best en bovendien, als je vertelt dat ze dit en dat gaan zeggen, zeggen ze toch wat andere, dus voor u heeft het ook weinig zin. Ik dacht, dat dit punt voor u wel van belang zou kunnen zijn.

Uiteindelijk, wanneer je zo'n tijdje meeloopt met dit soort gevoelens, wanneer je misschien ook je bezig hebt gehouden met allerlei occulte zaken, wanneer je misschien zelf geestelijk streeft en zo nu en dan ook eens een stapje verder gaat, dan kun je haast niet aan die invloeden ontkomen. En als u hier zit neem ik aan, dat u er toch wel iets wat vanaf weet. Dan moet er toch een ogenblik komen dat u die invloed gaat voelen.

Alle krachten, alle werkingen, alle kosmische invloeden overspoelen op het ogenblik heel veel mensen en zeker ook vele sferen als een soort stormvloed. Je weet waarachtig niet meer welke kant je uit moet kijken of je ziet weer een ander licht. Je ziet persoonlijkheden die je nog nooit gezien hebt. Je ziet krachten op allerlei manier zich manifesteren en je vraagt je wel eens af: schiet ik niet tekort? Natuurlijk, je doet wat je kunt. Maar je zoudt graag meer willen zijn, meer willen doen.

Ik heb het al gezegd het is een soort prikkeling, een tinteling, misschien een geestelijke jeuk die je ervaart. Je zou willen krabben en je weet niet waar. En dat is nu juist de kwestie. Dan moeten wij maar genoeg nemen met datgene wat wij nu zijn. Verder gaan met datgene, wat wij nu doen en ons dan maar laten leiden door alle invloeden die ons bereiken op het ogenblik dat ze duidelijk worden.

Krachten die kleine groepen als deze – en er zijn er meer dan alleen bij de Orde, dat weet u ook wel – op het ogenblik uitstralen over de wereld zijn ontzettend belangrijk. Er zijn meditatiegroepjes die heel vaak nog niet eens in gemeenschap mediteren, maar gewoon elk op zijn eigen tijd en toch met een gezamenlijk doel, die op het ogenblik een enorme uitstraling hebben.

Ik heb het gevoel, dat er op dit moment een geestelijke kracht ontketend wordt, die het lot van de mensheid, maar ook van een deel van de sferen kan veranderen. Ik zie de duistere rotsen, waarin menigeen meent opgesloten te zijn, wegsmelten als ijs dat onder de zon ligt. Ik zie kale vlakten en woestijnen ineens tot vruchtbare velden worden. Ja, dat is in de sferen hoor.

Maar dan vraag ik mij toch af: wanneer dit allemaal gebeuren kan en wanneer het eigenlijk al een beetje aan het gebeuren is, zouden wij dan misschien niet innerlijk steeds duidelijker een stem kunnen horen, die ons zegt wat in de eeuwigheid is, dus buiten al dat gebeuren, die eeuwige achtervolging en buiteling door de spiralen van de tijd heen, ons werkelijk doel is. Misschien kunnen wij dat waarmaken ondanks alles. Misschien kunnen wij dat bereiken, niet in een sfeer of in de stof, maar in die eigenaardige eenheid, die ons voortdurend zo dicht benadert en waar wij toch nog niet helemaal bewust van kunnen zijn.

Ik zal de inleiding besluiten, want van een werkelijke inleiding komt toch niet veel. Ik merk het; ik kan het op het ogenblik gewoon niet.

Als ik zo gelijktijdig overspoeld word door een golf van ongebreideld, werkelijk ongebreideld optimisme en gelijktijdig in mijzelf weet, dat er afgronden van pessimisme zijn en ik krijg het

gevoel dat ze elkaar gaan oplossen, dan kan ik niet anders meer. Dan moet ik op mijn manier zingen. Misschien ben ik dadelijk niet meer de persoonlijkheid die ik nu nog denk te zijn. Misschien vervloeit er iets van mijn wereld en van mijn ik en word ik deel van een groter geheel. Wie zal het zeggen?

Maar één ding weet ik wel: dit is ergens groots. En het ziet er naar uit dat dat een grootsheid is die jaren kan duren, ook mensenjaren. Het ziet ernaar uit of er een omwenteling op gang is gekomen, die je bij wijze van spreken de eerste honderd jaar niet meer kunt stoppen.

Dan ben ik blij. Gewoon ontzettend blij dat ik het beleefd heb. Dat ik weet dat ik er deel van kan zijn. Dan laat ik al die kleinigheden maar voor de uitwerkers, die dat precies kunnen definiëren en die weten waarom een lijntje groen en een lijntje paars die elkaar zo kruisen dit of dat gaan opleveren voor de wereld. Wat hindert het? Wat kunnen de kleine dingen ons deren wanneer we in onszelf steeds sterker voelen, dat het grote en dat het werkelijk belangrijke zich in en rond ons voortdurend sterker gaat openbaren.

Dat is niet bepaald een mooi betoog. Het is zelfs geen mededeling. Het is een beetje een beschouwing geven vanuit mijzelf omtrent iets, waar, u iets van weet en waar ik iets van weet, al weten we misschien niet precies hetzelfde. Zo gek is niet.

Maar mag ik dan deze inleiding zo eindigen? Wat er ook gebeurt, beroep je in jezelf op het licht. Blijf er in geloven. Blijf verder grijpen naar die innerlijke waarden en die openbaring. Want we krijgende kans om iets oneindigs, zelfs in de eindige tijd, uit te drukken. E: als tere dat kunnen doet de rest niet veel terzake.

Nu hebben jullie allemaal heel geduldig naar mijn emotionele uitbarsting geluisterd. Over ongeveer 15 tot 20 minuten komt de gastspreker. Zoals reeds gezegd een wat ouderwetse Chinees. Overigens uit een zo hoge sfeer, dat u geen Chinese karakteristiek in het medium hoeft te verwachten, want dat zal wel over een paar schakeltjes moeten lopen. Maar hij zal dan op zijn manier het een en ander zeggen.

Als het hier niets mee te maken heeft is het mijn schuld. Maar dit moest ik werkelijk even kwijt aan jullie en aan iedereen die ik te pakken kan krijgen in de geest, in de wereld, in de sferen, overal. Het grote gebeuren dat zich aankondigt in de geest. Dat heeft me gewoon te pakken genomen en het heeft me blij gemaakt.

Ik hoop dat ik iets van die blijdschap en van die zekerheid aan jullie heb kunnen overdragen. Want als je die hebt, vind je vanzelf wel de noodzakelijke richtlijnen in en rond jezelf. Want de tijd gaat ze brengen.

DE GASTSPREKER

De werkelijkheid is als een droom. Niemand weet waar de droom ophoudt en de werkelijkheid begint. Wat in mij leeft is alles wat buiten mij bestaat. Het is echt en toch gelijktijdig een sprookje. Wanneer de regendraak rond de toppen van de bergen ligt zegt eenieder: wees voorzichtig, want deze avond kunnen de rivieren het land wegspoelen en de dorpen aantasten.

En toch, bestaat er wel een regendraak? En is de stortvloed onvermijdelijk? Je weet het niet. Je weet niet of je dromen van God, van werelden en sferen, van stoffelijke werkelijkheid en van een onmetelijk leegte verlicht waar zijn of maar een droom. Maar wat je beleeft is waar.

Wanneer je hart danst in je lichaam kun je zeggen: het is illusie en het is droom. Maar je beleeft het. Als je hart danst jaagt je bloed door je aderen. Dan roept je stem om de wijn, dan vlij je je neer in de hof en geniet je de kleuren van de chrysanthemum in het stervend licht, dan zeg je: sla de luit, speel de fluit, want dit is een avond dat mijn hart danst.

Wij die door de vele werelden gaan, wij die op aarde leven en streven. wij allen zijn dromers. Soms wordt iets van onze dromen waar. Soms blijkt het dat onze dromen verbleken als landschappen die je passeert zonder ze ooit te kunnen betreden.

Maar wij leven, wij zijn. In ons is een onmetelijke verbondenheid waarin we vervlochten raken met het onbekende. Waarbij de goden langzaam maar zeker verbleken tot wolken aan een hemel, die we nog nooit gezien hebben.

Telkens weer komt er een ogenblik dat je beroerd wordt, dat je hart danst, dat je wezen klopt en vibreert en dat je als in een roes geniet van schoonheid zonder te weten of ze echt bestaat. Dat is leven.

Maar terwijl je leeft ga je van de ene droom naar de andere. Ga je van de ene schijn naar de andere. Soms droom je dat je sterft of dat je overwint. Soms droom je alleen maar dat er een rust is, die door niets gestoord kan worden. Wat blijft als werkelijkheid over? Wie kan zeggen wat waar is in de droom? Maar één waarheid blijft bestaan: de droom.

Wij die neerkijken in de spiegelende meren van de tijd, wij zien hoe schimmen steeds veranderen. Wij zien hoe steeds weer rimpelingen het oppervlak van de stilte doorbreken en wij zeggen tegen elkaar: er is gebeuren.

Wanneer er verder niets is dan de bezinning en de stilte, dan kan één rimpeling op het oppervlak van de tijd opeens een betekenis krijgen zo groot, dat het lijkt of je een stormende oceaan moet oversteken en uiteindelijk moet afdalen tot onder de waterspiegel om iets te begrijpen van hetgeen daar leeft. Misschien forellen en vissen, misschien wel andere dromen en andere werelden.

Voor mij is het moeilijk om precies te zeggen wat mijn wereld is. Soms denk ik, dat alle werelden samensmelten en soms meen ik in slechts één wereld te bestaan en allen achter mij gelaten te hebben. Misschien ben ik wel eens een vogel. Een vogel die nu boven het land en de bergen speelt en morgen misschien zich koestert in de koelte van de meren of wegvliegt, gedragen door een sterke windvlaag in de richting van een onmetelijke zee.

Leven in het onbekende en toch leven met het onbekende. Wanneer een mens zoekt naar waarheid, elk op zijn wijze, dan zoekt hij naar iets wat meer is dan een droom. Maar wat kan meer zijn dan de droom? Toch alleen de dromer zelf?

In jezelf draag je God. Draag je de kosmos; alle geesten en goden waarvan je hebt gedroomd. In je zijn de tovenaars, de draken, in je de bezielde krachten van de natuur en in je zijn de wegen die je op aarde moeizaam gaat. Alles samen.

Te weten dat je je eigen kosmos bent is al veel. Maar er is meer. Want als onze zee van dromen al eindeloos schijnt en de voortdurende herscheppende illusie ons als een nevel blijft omgeven, zijn er soms toch stenen die boven het oppervlak van het water uitkomen. Dan is er iets, waaraan wij ons vastklampen zonder misschien precies te weten waarom. Zonder precies te weten wat het betekent.

Hij, die beseft wat deze stenen zijn vindt inwijding. Hij dringt door tot in de diepste krochten. Hij ziet de rode draak en de gouden draak elkaar verslinden. Hij ziet opeens hoe leven en werkelijkheid samenkomen en ziet Tao, de weg, het feit, de regel, de wet. De stenen die wij vinden zijn de wetten die ons beheersen.

Hoe wij ze uitbeelden, hoe wij onze dromen vormen, het is als een spel. Een spel dat iemand met ons speelt of dat wij met onszelf spelen. Maar hebben we een wet dan hebben we een vast punt gevonden, dan hebben wij een plaats gevonden die behoort bij ons wezen. Dan hebben wij iets gevonden dat verder gaat dan een droom, dat verder gaat dan schijn en illusie. Dan hebben we eindelijk een punt gevonden dat blijft bestaan in de witte leegte, waarin alles schijnt op te lossen in een zilverige vreugde, die soms nog na klinkt met een zindering van een verre gong. Maar die toch geen vorm heeft.

De wet kun je niet formuleren. Een wet is voor mij het onveranderlijke, dat al mijn dromen beheerst, dat heel mijn wezen voortdurend wee: in beroering brengt wanneer ik het bevestig en wat mij doet sidderen en dromen oproepen; wanneer ik probeer het te verloochenen.

Wat die wetten zijn is moeilijk te zeggen. Wij allen hebben een bepaalde plaats. Een mens zegt misschien een taak. Die plaats wordt niet bepaald door rang of stand. Ze wordt niet bepaald door wat je presteert; of niet presteert. Die plaats is als het ware je wezen in een werkelijkheid, die je nog niet betreden kunt.

Wanneer je eenmaal zo'n plaats vindt, dan is het of alle krachten die rond je zijn – zelfs de gedaanten van je dromen – opeens antwoord gaan geven. Dan lijkt het of de werkelijkheid doordringt in de illusies die je hebt geschapen. Dan vind je in en vanuit jezelf wegen, droomwegen waarin je steeds meer wetten ontmoet, steeds meer zekerheden opbouwt

Wat is de werkelijkheid? Is de werkelijkheid een kracht? Soms toont zij zich zo. Wanneer ik in mijzelf de harmonie vind die geen eind kent, dan is het of ik een snaar geworden ben, die zingend al wat hem beroert overdraagt aan al wat bestaat. Misschien is het licht. Want wanneer mijn dromen duister zijn en ik vind iets van die kracht, dan komt er een licht dat vormen laat verbleken en dat schijnt te spreken tot de werkelijkheid in alle dingen, die in de eeuwigheid bestaande voor mij nu slechts een deel van mijn dromen zijn.

Het is moeilijk een ware les te geven. Waarheid is datgene, wat niet gezegd kan worden. Toch probeer ik u te spreken van een waarheid die in mij leeft en die mij beroert. Een waarheid, die ook in u leeft; daarvan ben ik overtuigd. Want zo goed als de wet voor mij geldt, zo geldt zij voor u.

U zult de wet anders beleven en een andere vorm geven dan ik. Waar ik een gedicht schrijf zult u misschien rekenen. En waar ik reken schrijft u gedichten. Maar het is in wezen hetzelfde: Daarom wil ik u iets geven van de wetten zoals ik ze gevonden heb; de zekerheden die staan buiten alle dromen en illusie om, die in de tijd en daarbuiten één en hetzelfde schijnen te zijn. Het zijn mijn wetten. Het is de wet zoals ze zich aan mij vertoont, zoals ze spreekt in mij. U zult uw eigen wet moeten vinden.

De eerste wet die ik vond was deze:

"Maak waar, wat je in jezelf bent en je vindt de kracht om minder te dromen en meer te zijn.."

De tweede wet die ik daarna mocht vinden was:

"Vergeet jezelf en plotseling ben je meer dan je dacht te kunnen zijn."

De derde wet was:

"Er is een stem, maar niemand kent de spreker. Het is de stem die je richten kan, zolang je de spreker niet probeert te bepalen."

En toen, met het wegsterven van de vormen, droomde ik van licht, van siddering en kleur en ik vond een nieuwe wet:

"Waar mijn wezen antwoord geeft – of het droom is of werkelijkheid – daar voldoe ik aan de eenheid met al datgene wat ik niet ken, ben ik daardoor meer mijzelf en meer waar."

De kleuren verdwenen en de klanken stierven weg. Er was een vage ijle van licht, een nevel van vloeibaar geworden zilver en ik zag alleen mijzelf. Zolang ik mijzelf zag wist ik niet wat de nevel was.

Toen vond ik een volgende wet voor mij,

"Zoek niet te erkennen wat je bent. Zoek te beleven wat is." De nevel werd een spel van licht, van wit op wit, van kracht op kracht. In de vreugde, de vreugde van die kracht en die vrijheid had ik verder willen stormen door bogen van steeds feller licht. Maar ik vond dat ze niet bestonden.

Toen leerde ik de laatste wet, die ik tot nu toe voor mijzelf heb gevonden:

"Tracht niet te gaan naar het licht, maar tracht het licht te zijn." Want dat wat je probeert te zijn maak je waar. Dat wat je najaagt wordt alleen maar een schimmige droom, die je nooit zult bereiken.

Een les, een droom? Ik spreek met u. Droom ik of is het waar? Wat ik zeg is misschien voor u en voor mij een droom. Maar de waarheid die in mij leeft is een waarheid in al datgene wat ik beroer.

Ik spreek niet tot uw oren, ik spreek tot uw zielen. Ik spreek niet tot uw geloof, maar ik spreek tot de zekerheid die in u leeft. Ik oordeel en veroordeel niet, want de uiterlijkheden van de droom verdwijnen in de tijd als regendruppels, die van de bladeren vallen en door de aarde worden opgezogen. Wat geweest is gaat voorbij, maar dat wat is blijft. Wat in mij is, wat in u is.

Ik kan u spreken over licht. Ik kan u spreken over kracht. Ik kan de magische woorden uiten, die misschien uw harten in beroering brengen. Maar ze blijven een droom. Droom dan. Droom van een vrijheid die steeds groter wordt. Zoek naar een wet, een zekerheid, één temidden van

die hele droomkosmos. Probeer je daarop te oriënteren tot je zeker weet: dit is een doel van mijn wezen; dit is onveranderlijk. Ga dan verder.

Zeg niet: ik heb verkeerd gedaan of ik heb goed gedaan. Zeg tot uzelf: ik ben. Wat in mij leeft zal ik uiten, keer op keer. De waarheid in mij bepaalt uiteindelijk mijn dromen, want ik ben de dromer. Het is de dromer die heerser moet zijn over zijn droom. Zo moet ik heerser worden over mijn dromen van licht en van duister, mijn dromen van strijd en van vrede. Eerst wanneer ik zelf beseft hoeveel vormen ik rond mij schep kan ik die vaste vormen vinden waardoor ik verder ga.

In de westelijke wereld zegt men: God is genadig. Toch is er geen God die genadig is. Maar in ons beseft van de God, die kracht die in ons leeft, het licht waarvan we deel zijn of we willen of niet, kunnen wij soms onszelf beter aanvaarden dan wij mogelijk hadden geacht. Dat is de genade.

Men zegt: een mens sterft. Men zegt hij gaat wonen achter de bronnen van de Gele rivier. Men verbrandt de sieraden, de meubelen en het geld opdat de rook hem welgesteld zal maken. Een droom. Maar wanneer ik droom dat wat men mij zendt echt is, is het voor mij waar, alleen, ik kan niet verder gaan.

Zolang ik mij hecht aan de vormen die zijn geweest, aan de gedachten die ik heb gekoesterd, zolang ik blijf dromen over mijn belangrijkheid die was of over mijn bereiking die zal komen, zolang ben ik een slaaf van mijn droom en niet de meester.

Ik kan alleen zijn wat ik ben. Ik, de dromer die werelden schept en vernietigt; ik, de dromer die goden oproept en doet verdwijnen, ik, de dromer die alles kan buiten één ding: de wet veranderen die mij beheerst; de kracht erkennen waardoor ik ben. Ik moet leren om niet te dromen tenzij de droom helpt anderen te doen ontwaken.

Dit is mijn waarheid. Denk niet dit is een papieren tijger. Ik heb de krachten gekend van het lichaam en de macht van de wapens. Ik heb de hoed met een amaril gedragen. Ik heb de hoed met de robijn gedragen. En zelfs de diamant, die de bekroning is van het bergkristal. Ik heb in de provincies gewoond en ik ben over de rivieren gevaren. Maar ik heb ook gerust achter de muren van de stad, waarin de heerser van het rijk rust. Ik heb de wereld gezien en beleefd.

Denk niet dat ik een dwaze geest ben. Ik heb geworsteld door alle dromen heen. Ik heb gemediteerd om te ontkomen aan de veelheid van rijken die mij omgaf. En ik heb mijn weg gevonden. Maar een ieder zal zijn weg vinden. Een ieder moet zijn eigen weg vinden. Dat is de wijsheid die ik gevonden heb.

Diep in u, ver achter de oppervlakkigheid van gevoelens, achter de vaagheid van gedachten, achter de tekening van een werkelijkheid die nooit echt is, leeft een werkelijkheid die u bent. Uw wetten zijn uw kracht. De aanvaarding en erkenning van de wetten die u beheersen zijn uw licht. De erkenning van datgene wat u dwingt te dromen maakt u bewust van de banden die bestaan in een werkelijkheid. Daaruit en daaruit alleen zult u de bevrijding opbouwen die voor u noodzakelijk is.

Sommigen leven vele levens. Anderen zwerven door het buitenste rijk alsof zij kometen zijn, rondsuisende van zon naar zon en toch steeds terugkerend op hun baan. Ieder van ons moet zijn oorsprong vinden. Dat is de enige waarheid. Al het andere is droom.

Wees dan niet bang voor je leven. Wees niet voor de dood, wees niet bang voor de pijn en wees niet bang voor de vreugde. Want zij zijn: de vergankelijkheden die je zelf kunt beheersen. De werkelijkheid daar achter is het enige wat diep in jezelf je hart kan doen dansen, terwijl de vormen allang verbleekt zijn, klanken niet meer bestaan en al wat overblijft een siddering is, die een voortdurende verrukking en een vxxr, tegelijk wordt. Daaruit ontwakend zul je terug gaan naar je eigen droom of de droom van een ander. Omdat die enige werkelijkheid voor ons allemaal geldt.

Wij allen zijn één in één kracht. Wij allen zijn deel van één licht. Wij allen zijn deel van één werkelijkheid. Wij dromen nog, maar wij zullen ontwaken. En ons ontwaken zal vreugdig zijn wanneer de dromen sterven omdat we dan beseffen: groots en zinvol is al datgene waarvan wij deel zijn. Omvattend is al, dat ons in zich heeft opgenomen en uit zich heeft voortgebracht.

Dan kun je alles beminnen in een volheid van aanvaarding, omdat je bemind wordt door al. Dat is de vrede die ons aller deel zal zijn. Bemind zijn en beminnen. Sidderen in het licht en

licht zijn dat siddering trekt. Buigen onder stormen van kracht. Kracht zenden als stormen tot in het verweven zijn van alle dingen alleen nog blijft de dans van de onbestemde vreugde diep in onszelf.

Beschouw dit als een les. Beschouw het als een bekentenis. Want ik heb u gegeven omdat het in mij is. Heb ik u gedroomd of bent u waar? Het hindert niet. Omdat de waarheid achter alles mij verbindt met alles in mijn dromen en in de werkelijkheid. Dat, wat ik ben, is deel van alle dingen en het maakt alle dingen deel van mij. Die eenheid zal gaan tot de werkelijkheid, die schuilt achter de droom die u nu droomt, die ik droom van u.

Vrede is ons doel, onze bestemming. Vreugde is het antwoord op al wat wij zijn. Daarom zijn wij niet zinloos of machteloos, niet schuldig of onschuldig. Maar zijn wij deel van het Zijnde, de vervulling van het onbekende weten, de uitdrukking van de onbekende wil en het juichende deel van een blijvende vreugde die geen vormen en woorden meer kent

Moge alle kracht bestaan in u, opdat wij de vreugde kennen van het onbepaalde zijn.